

Andra söndagen efter jul 2021: det sanna ljuset

”Det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen” (Joh 1:9). Även om det har varit osedvanligt mörkt väder den här julen, så är julen alltid en Ljusets heliga högtid. Ja, kanske just därför att det är så mörkt – både själva vädret och den situation och stämning som omger oss – behöver vi det ljus som bara Kristus kan ge oss. Han som är ”ljus av ljus” vill komma in i vår värld – och in i vårt inre, in i vårt hjärta – för att lysa upp allt med sin nåd och kärlek. ”Ljuset lyser i mörkret, och mörkret har inte övervunnit det” (Joh 1:5). Hur mörkt det än kan se ut i vår värld, som präglas av krig, konflikter, sjukdomar och klimatförstörelse, så är ändå ljuset, Guds ljus, starkare än allt annat. Den Gud som har skapat allt vill också återlösa allt och försona allt genom sin Son.

Därför är det så viktigt att vi som tillhör Jesus Kristus lever som ljusets barn och vittnar om ljuset genom vårt sätt att leva. Vi får aldrig glömma att vi är vittnen på heltid om honom. Just i de mest alldagliga omständigheter, på jobbet, bland kompisarna, det är där det visar sig om vi tillhör Jesus och lever som hans vittnen och vänner. Det är underbart när det går upp för oss att vi är utsända i hans namn för att lysa upp världen med hans ljus och kärlek. Inte minst i vår sekulära omgivning är det vår stora uppgift – och det borde också vara vår stora glädje – att få förmedla det ljus, den sanning och den kärlek som människor innerst inne längtar efter och som bara finns i Kristus. ”Av hans fullhet har vi alla fått del, med nåd och åter nåd” (Joh 1:16). Genom vårt dop har denna nåd ingjutits i oss, så att vi ständigt förblir förbundna med Jesus, förankrande i honom och förvandlas mer och mer i honom. Det är denna Kristus-förening som bär oss genom livet och kan inspirera oss att ge denna nåd vidare genom vårt sätt att leva, tala, tänka och handla. Jesus har något att lära oss om allt, något att säga oss om allt. Det är denna levandegörande förening med honom, som kan ge vårt liv dess djupa mening. Det är den som syns och märks. Den är den som människor kan lägga märke till och bli intresserade av, ja, den som kan fascinera dem så mycket, att de också vill lära känna Jesus genom oss.

Just därför är det så viktigt att vi gör vad vi kan för att själva vara öppna för Jesus och allt vad han vill ge oss och lära oss. ”Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt arv han ger oss bland de heliga” (Ef 1:18). Vi har ett inre öga, som gör att vi får ett slags mörkerseende, som förmår oss att se hur Kristi ljus kan lysa upp även de svåra och mörka händelser och stunder som ofrånkomligen drabbar oss och hela vår värld. Det gör att hoppets ljus aldrig helt kan slockna, hur utsiktslöst det än kan verka. Gång på gång har människor jag har mött kunnat bekräfta detta för mig. Det kan vara människor som har gått igenom krigets fasor, personliga sorger och sjukdomar, ja, allt det

elände som kan drabba oss. Ändå har de just i detta mörker inte kunnat ge upp hoppet. Hoppet har burit dem genom mörkret. Även om det bara har funnits en liten svag ljusglimt långt i fjärran, har det hjälpt dem att gå vidare. Alltsedan Gud har fötts till vår värld, har detta hopp, detta ljus fått ett namn: Jesus Kristus,

”Nåden och sanningen har kommit genom Jesus Kristus” (Joh 1:17). Tänker vi efter är det på så många sätt som vi möter honom. Han kommer till oss i tron, hoppet och kärleken, som förbinder oss med honom och gör att vi kan leva i ständig dialog med honom. Han är ljuset som fördriver mörkrets makter och alla dess följder. Han är nåden, som sakta men säkert förvandlar oss till en allt större likhet med honom. Han är sanningen, som upplyser oss om det som äkta och håller måttet. ”Åt dem som tog emot honom, gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn” (Joh 1:12). Hans namn som står över alla andra namn är inristat i vårt inre genom dopets outplånliga insegel och sigill. Genom honom är vi Faderns älskade barn, söner i Sonen.

Mycket har vi fått. Mycket måste vi dela med oss av. Mycket krävs av oss. Det vore konstigt annars. Den som har fått mycket av Gud har möjlighet att göra mycket för Gud – ”till pris och ära för den nåd som han har skänkt oss med sin älskade Son” (Ef 1:6). Problemet är ofta att vi har antagit en slag konsument-roll. Vi känner oss mer som mottagare av nåd än medverkande i Guds handlande. Vi är mer vårdpaket, som Gud skall dadda och gosa med, än Guds budbärare. Men vi kan inte behålla ljuset för oss själva, då går det snart på sparlåga. Därför är denna pandemitid också en slags provotid. Risken är att man bara tycker synd om sig själv för att man inte kan komma till kyrkans gudstjänster i stället för att ta sig an dem som har det ännu jobbigare. Samtidigt kan man också se hur andra upptäcker många nya möjligheter att sprida Kristi ljus. Någon sjöng julpsalmer från sin balkong. Någon gick med fulla matkassar till tiggarna utanför Systembolaget. Någon ringde runt till alla sjuttio-plussare han kände för att erbjuda hjälp. Någon startade en bönegrupp på nätet.

Kristus vill lysa upp hela världen genom sitt ljus. Därför har han kommit in i vår värld. ”Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, men världen kände honom inte” (Joh 1:10). Men genom oss, som säger oss vara hans vänner och lärjungar, vill han sprida sitt ljus. Han vill göra sig känd genom oss. Som lemman i Kristi mystiska kropp har vi alla vår uppgift i detta stora verk, antingen mer i det fördolda eller mer i frontlinjen. Ingen av oss kan dra sig undan sitt ansvar. Ingen kan säga nej till den stora glädje som det faktiskt är att få förmedla Jesu ljus och sanning.